

MRF 2021.373

Planklagenævnets afgørelse af 22. december 2021, j.nr. 20/07712

Ophævet påbud om lovliggørelse af helårsbeboelse på en campingplads, da påbuddet var meddelt med hjemmel i planloven og ikke i sommerhusloven. Kommunen havde ikke fortabt retten til at kræve forholdet lovliggjort, da ejeren vidste, at beboelsen var i strid med udlejningstilladelsen, og da kommunen ikke havde pligt til at føre løbende tilsyn med, om tilladelsen blev overholdt. Dissens.

Køge Kommune meddelte den 19. december 2018 påbud om lovliggørelse af ulovlig beboelse på en campingplads med henvisning til planlovens §§ 51 og 63. Kommunen traf i maj 2020 ny afgørelse om fastholdelse af påbuddet. Påbuddet omhandlede navnlig, at campingpladsen ikke måtte benyttes til helårsbeboelse ud over den ene bolig, som ejeren selv boede i, og at campingpladsens drift og indretning i øvrigt skulle ske i overensstemmelse med campingreglementet. Campingpladsen blev stiftet i 1962, og ejeren havde overtaget driften i 2004, efter at campingpladsen havde været ude af drift siden 2002. Udlejningen skete på baggrund af en udlejningstilladelse efter campingreglementet af 13. august 2004, hvor der ifølge det oplyste var tilladelse til korte ophold i vinterperioden for maksimalt 20 campingenheder. Afgørelsen blev påklaget af campingpladsens ejer, der anførte, at kommunen havde fortabt retten til at kræve lovliggørelse, idet kommunen måtte have haft kendskab til den årelange helårsbeboelse på campingpladsen og aktivt havde bidraget hertil bl.a. ved at henvise borgere til at tage ophold på pladsen, ligesom kommunen havde haft en socialrådgiver på pladsen og løbende havde godkendt registreringer af adresser. Planklagenævnet bemærkede indledningsvis, at hjemlen til at udstede påbud til campingpladsens ejer om overholdelse af campingreglementet og tilladelser meddelt i henhold hertil findes i sommerhuslovens § 10, stk. 1, og § 10 a, stk. 7, jf. stk. 2. Da påbuddet var meddelt med hjemmel i planlovens §§ 51 og 63, var påbuddet udstedt på grundlag af et forkert hjemmelsgrundlag, hvilket udgjorde en væsentlig retlig mangel ved påbuddet, som derfor var ugyldigt. For så vidt angik spørgsmålet om fortabelse af retten til at kræve lovliggørelse bemærkede nævnet dog herefter, at der var en række forhold i sagen, hvorom der var uenighed mellem ejeren og kommunen, og at nævnet ikke havde mulighed for at efterprøve disse eller at foretage en egentlig bevisførelse. Nævnet fandt dog ikke grundlag for at antage, at kommunen havde haft en socialrådgiver tilknyttet campingpladsen tidligere end 2017. Nævnet konstaterede, at et opslag foretaget af Sekretariatet for Planklagenævnet viste, at et antal personer

havde registreret folkeregisteradresse på campingpladsen, og at flere af disse havde haft adresse på campingpladsen i flere år på tidspunktet for kommunes påbud. Opslaget viste endvidere, at der siden 2010 var foretaget et stort antal registreringer af folkeregisteradresser på campingpladsen, og at adskillige af disse havde haft adresse på campingpladsen i flere år. Nævnet bemærkede dog, at der ikke i sommerhusloven eller campingreglementet findes en bestemmelse svarende til planlovens § 51 a, hvorefter kommunen hvert år skal påbyde enhver, der er registreret i CPR med bopæl i en bolig i et sommerhusområde, som den pågældende ikke lovligt kan anvende til helårsbeboelse, at fraflytte boligen og dokumentere dette. Nævnet fandt ikke, at kommunen fra sagens begyndelse den 27. april 2017 til udstedelsen af påbuddet havde udvist passivitet i et sådant tidsrum eller på en sådan måde, at adgangen til håndhævelse var bortfaldet. Nævnet lagde vægt på, at kommunen havde fulgt op på varslinger inden for rimelig tid og dermed ikke havde givet ejeren grund til at tro, at forholdet ikke ville blive håndhævet. Flertallet (10 mod 1) fandt endvidere ikke grundlag for at fastslå, at kommunen forud for 2017 havde eller burde have haft en sådan viden om helårsbeboelsen, at hensynet til ejerens forventning om, at forholdet ikke ville blive krævet lovliggjort, vejede tungere end hensyn til håndhævelsesinteressen. Flertallet henviste til, at helårsbeboelsen var sket i strid med pladsens udlejningstilladelse, hvilket ejeren ikke kunne have været i tvivl om, og at kommunen hverken havde pligt til at føre løbende tilsyn med, om tilladelsen blev overholdt, eller til at gennemgå og sammenholde CPR-registreringer med den tilladte brug af adressen. Flertallet fandt heller ikke, at der alene i kraft af lang tids forløb frem til indledning af håndhævelsessagen var tale om forhold, der i sig selv kunne have givet ejeren en berettiget forventning om, at forholdet ikke ville blive krævet lovliggjort, da ejeren havde vidst, at helårsbeboelse ikke var tilladt. Planklagenævnet ophævede på denne baggrund afgørelsen med bemærkning om, at kommunen ikke havde fortabt retten til at kræve forholdet lovliggjort.

Afgørelse i klagesag om Køge Kommunes påbud om lovliggørelse af beboelse samt oplag på campingplads på [A1], Borup

20/07712

Køge Kommune gav den 19. december 2018 påbud om lovliggørelse af beboelse samt oplag på campingplads [A1], 4140 Borup. Køge Kommune har den 13. maj 2020 truffet ny afgørelse om, at påbuddet fastholdes.

Campingpladsens ejer har klaget over afgørelsen.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om kommunen har anført korrekt hjemmel for påbuddet.
- Om kommunen har fortabt retten til at kræve lovliggørelse.

Planklagenævnet ophæver afgørelsen, idet nævnet dog ikke kan give medhold i klagen om, at Køge Kommune har fortabt retten til at kræve forholdet lovliggjort. Det betyder at afgørelsen ikke længere gælder.

1. Sagens oplysninger

1.1. Området og ejendommen

Klagen vedrører en campingplads, som ligger på [A1], 4140 Borup, matr.nr. [F1]. Campingpladsen ligger i landzone.

Ejendommen ligger mellem Køge, Borup og Ringsted og op til et sommerhusområde mod nord. Ejendommen er mod syd, øst og vest omgivet af skov, natur og marker. Campingpladsen ligger på den nordligste del af ejendommen. Den sydlige del af ejendommen er omfattet af fredningen Regnemark Mose, der omfatter et område med søer og vild natur.

Klageren har oplyst, at [V1] blev stiftet i 1962. De nuværende ejere overtog driften af campingpladsen i 2004, efter campingpladsen havde været ude af drift i perioden 2002 til 2004. Udlejningen sker på baggrund af en udlejningstilladelse efter campingreglementet af 13. august 2004, hvor der ifølge det oplyste er tilladelse til korte ophold i vinterperioden for maksimalt 20 campingheder. Selve tilladelsen er ifølge kommunen bortkommet.

Naturklagenævnet fandt ved afgørelse af 26. januar 2005,[1] at der med udlejningstilladelsen af 13. august 2004 ikke var sket en nyetablering af en campingplads, men i stedet en genetablering og udvidelse af campingpladsen, som den tidligere ejer havde drevet efter udlejningstilladelse af 25. april 1988.

1.2. Afgørelsen, der er klaget over

Køge Kommune gav den 19. december 2018 påbud om lovliggørelse af beboelse samt oplag på campingplads [A1], 4140 Borup. Denne afgørelse blev ikke påklaget. Køge Kommune har den 13. maj 2020 truffet ny afgørelse om, at påbuddet fastholdes.

Det fremgår af afgørelsen, at påbuddet har til formål at tilbageføre [V1] til en campingplads inden for de gældende regler i campingreglementet.

Påbuddet omhandler navnlig, at campingpladsen ikke må benyttes til helårsbeboelse ud over den ene bolig, som ejeren selv bor i, samt at campingpladsens drift og indretning i øvrigt skal ske i overensstemmelse med campingreglementet.

Kommunen har i påbuddet angivet planlovens[2] § 51, stk. 5,[3] og § 63, stk. 1, som hjemmel.

1.3. Klagen og bemærkningerne hertil

I sagen indgår følgende materiale fra klageren: Klagen af 9. juni 2020. Klageren har navnlig anført, at kommunen har fortabt retten til at kræve lovliggørelse som følge af den årelange helårsbeboelse.

Kommunen er kommet med bemærkninger til klagen den 6. juli 2020.

Planklagenævnet modtog klagen fra kommunen den 6. juli 2020.

Klagen og bemærkningerne er i deres helhed indgået i sagsbehandlingen. Klagen er kort gengivet nedenfor under afsnit 2.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1 Planklagenævnets behandling af sagen

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: Helle T. Anker (formand), Ulf K. Hansen, Peter Buhl, Flemming D. Larsen, Stefanie S. Abild, Keld Sørensen, Torsten S. Pedersen, Henrik Stjernholm, Helle Søeberg, Flemming Thornæs og Jan Woollhead.

2.2. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til klager over en kommunes afgørelser efter campingreglementet, jf. campingreglementets § 21, stk. 1,[4] jf. sommerhuslovens § 10 e, stk. 1.[5]

2.3. Generelt om sommerhusloven og campingreglementet

Sommerhuslovens formål er bl.a. at medvirke til, at der tilvejebringes alternativer til den traditionelle sommerhusbebyggelse langs landets kyster, herunder campingpladser. Hovedformålet med campingreglementet, som er fastsat i henhold til sommerhusloven, er at sikre, at campingpladserne har en tilfredsstillende standard og ikke udvikler sig til sommerhuslignende områder eller til helårsbeboelse, samt at skabe gode rammebetingelser for campinghvervet under hensyntagen til de natur- og landskabsmæssige interesser.[6]

De nærmere regler om camping er fastsat i campingreglementet, som er en bekendtgørelse, der er fastsat i medfør af sommerhuslovens § 2, stk. 2, og stk. 3, § 3, § 10 a, stk. 5, og § 10 b, stk. 2.

En campingplads må benyttes til camping i perioden 1. marts til 31. oktober, medmindre tilladelsen bestemmer andet, jf. campingreglementets § 9, stk. 1. Det følger af campingreglementets § 10, stk. 1, at campingvogne, telte m.v. kun må være opstillet på en campingplads i perioden 1. november til 28. februar, hvis kommunalbestyrelsen har givet tilladelse til vintercamping, dvs. kortvarige ophold af 15-20 dages varighed, weekender m.v., eller vinteropbevaring af campingvogne m.v.

Kommunen fører tilsyn med overholdelsen af campingreglementet, jf. dennes § 19, stk. 1, og sommerhuslovens § 10 a, stk. 2. Kommunen har pligt til at reagere, når den bliver opmærksom på et ulovligt forhold, medmindre forholdet er af ganske underordnet betydning, jf.

sommerhuslovens § 10 a, stk. 7. Ansvar for campingpladsens lovlighed påhviler ejeren af campingpladsen, jf. sommerhuslovens § 10, stk. 1.

Af vejledningen til campingreglementet fremgår blandt andet følgende om tilsyn med campingreglementet:[7]

Kommunalbestyrelsens reaktion skal rettes mod campingpladsens udlejer (ejer/forpagter), som efter sommerhuslovens § 10, stk. 1, har pligt til at berigtige et ulovligt forhold. Det gælder også ved "campisters" helårsbeboelse på campingpladsen, uanset om campisten er registreret i CPR på campingpladsen eller på en dækadresse. Disse kan dog tiltales for medvirken til overtrædelse af campingreglementet, og ved "campistens" anvendelse af en dækadresse finder CPR-lovgivningen tillige anvendelse over for denne.

Det følger af campingreglementets § 20, at kommunen kan tilbagekalde en udlejningstilladelse i tilfælde af grov eller gentagen overtrædelse af bekendtgørelsen, tilsidesættelse af vilkårene for en tilladelse eller undladelse af at efterkomme et påbud.

2.4 Påbuddets hjemmel

Køge Kommune gav den 19. december 2018 påbud om lovliggørelse af beboelse samt oplag på [V1]. Det fremgår af afgørelsen, at påbuddet har til formål at tilbageføre [V1] til en campingplads inden for de gældende regler i campingreglementet.

Kommunen har i påbuddet angivet planlovens §§ 51 og 63 som hjemmel. Det følger af planlovens § 51, stk. 1, at kommunen påser overholdelsen af planloven og de regler, som er fastsat med hjemmel i planloven.

Campingreglementet er udstedt i medfør af sommerhusloven og ikke med hjemmel i planloven.

Hjemlen til at udstede påbud til campingpladsens ejer om overholdelse af campingreglementet og tilladelser meddelt i henhold hertil findes i stedet i sommerhuslovens § 10, stk. 1, og § 10 a, stk. 7, jf. stk. 2.

Påbuddet er således udstedt med henvisning til et forkert hjemmelsgrundlag, hvilket er en retlig mangel ved afgørelsen.

Et enstemmigt Planklagenævn finder, at manglen er væsentlig, og at afgørelsen allerede derfor er ugyldig.

2.5. Fortabelse af retten til at kræve lovliggørelse

2.5.1. Klagerens bemærkninger

Klageren anfører, at der er indtrådt myndighedspassivitet, som følge af den årelange helårsbeboelse, som Køge Kommune ifølge klageren med al overvejende sandsynlighed har haft kendskab til i en længere årrække og aktivt har bidraget til bl.a. ved at henvise borgere til at tage ophold på campingpladsen.

Klageren anfører desuden, at kommunen udover at have henvist borgere til at bo på campingpladsen, også har haft en socialrådgiver fast på campingpladsen, og løbende har godkendt registreringer af adresser på campingpladsen. Klageren henviser til, at kommunen først den 27. april 2017 rettede henvendelse omkring helårsbeboelsen.

Klageren anfører, at det må lægges til grund, at ejeren af campingpladsen har eller burde have vidst, at helårsbeboelsen var ulovlig. Det er klagerens opfattelse, at det imidlertid også må indgå i vurderingen, at kommunen har henvist borgere til at bo på campingpladsen, og at ejeren derfor kan have indrettet sig i god tro til, at forbuddet ikke ville blive håndhævet.

2.5.2. Kommunens bemærkninger

Kommunen anfører, at den ikke har været bekendt med helårsbeboelsen. Kommunen anfører endvidere, at klageren ikke med rimelig grund har kunnet indrette pladsen i tillid til, at den manglende reaktion var et udtryk for accept eller godkendelse. Kommunen henviser til, at der er tale om etablering af flere forhold, som klageren har vidst eller burde have vidst, var ulovlige.

Kommunen anfører endvidere, at kommunen ikke har henvist borgere til at tage ophold på campingpladsen, da kommunen altid henviser til eksempelvis forsorgshjem. Kommunen oplyser, at det er korrekt, at der har været en socialrådgiver på campingpladsen, da kommunen siden 2017 har lavet opsøg på campingpladsen via en opsøgende medarbejder, jf. serviceloven.

Kommunen bemærker endelig, at kommunen har godkendt folkeregisteradresser på campingpladsen, da kommunen har pligt til at registrere en person med adresse der, hvor personen faktisk opholder sig.

2.5.3. Generelt om fortabelse af retten til at kræve lovliggørelse

En kommune kan under visse omstændigheder fortabe retten til at kræve lovliggørelse som følge af passivitet m.v.

Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis kommunen er bekendt med et muligt ulovligt forhold, men ikke inden for et rimeligt tidsrum har søgt forholdet lovliggjort (myndighedspassivitet), eller hvis ejeren af andre årsager har haft grund til at indrette sig i tillid til, at forholdet ikke ville blive krævet lovliggjort af myndighederne (indrettelseshensyn).

Myndighedspassivitet

En kommunes tilsynspligt indtræder først, når kommunen får kendskab til et muligt ulovligt forhold, og sommerhuslovens § 10 a, stk. 7, jf. stk. 2, indebærer ikke en almindelig forpligtelse til at føre regelmæssigt løbende tilsyn. Der er heller ikke i sommerhusloven fastsat frister for, hvornår en kommune i en sag om lovliggørelse skal have truffet afgørelse, eller skal have foretaget bestemte sagsbehandlingskridt.

Ved bedømmelsen af, om kommunen har fortabt retten til at kræve lovliggørelse på grund af myndighedspassivitet, må der generelt – foruden den forløbne tid – lægges vægt på, om ejeren af ejendommen har haft grund til at tro, at kommunens tavshed i forhold til en konstateret ulovlighed er udtryk for en form for accept af det ulovlige forhold, og om det må anses for at være kommunens ansvar eller risiko, at kravet om lovliggørelse ikke er blevet rejst på et tidligere tidspunkt.

Myndighedspassivitet kan efter praksis forekomme bl.a. i situationer, hvor tilsynsmyndigheden er bekendt med et muligt ulovligt forhold og har oplyst ejeren af ejendommen om det, men ikke inden for et rimeligt tidsrum har søgt forholdet lovliggjort.

Indrettelseshensyn

Selvom en kommune ikke har udvist myndighedspassivitet, kan selve det forhold, at et ulovligt forhold er udført eller etableret for meget lang tid siden, medføre en begrænsning i kommunens mulighed for at kræve fysisk eller retlig lovliggørelse, hvis ejeren har haft grund til at indrette sig i tillid til, at forholdet ikke ville blive krævet lovliggjort af myndighederne (indrettelseshensyn).

I vurderingen af, om sådanne hensyn afskærer kommunen fra at kræve lovliggørelse, indgår en konkret vurdering af bl.a. karakteren af det ulovlige forhold, herunder om der er en væsentlig retshåndhævelsesinteresse i den konkrete sag, og om der har været indsigelser fra beboerne i området. Det indgår også i vurderingen, hvor længe forholdet har bestået. Jo stærkere retshåndhævelsesinteressen er, jo flere år skal der gå, før retten til at kræve lovliggørelse fortabes.

2.5.4. Planklagenævnets vurdering

Planklagenævnet bemærker, at der er en række forhold i sagen, der kan tale for og imod, at kommunen har fortabt retten til håndhæve den ulovlige helårsbeboelse på campingpladsen. En række af disse forhold er der uenighed om mellem klageren og kommunen, og Planklagenævnet har ikke mulighed for at efterprøve disse eller at foretage en egentlig bevisførelse. Nævnet er således henvist til at træffe afgørelse på det foreliggende grundlag.

Kommunens socialrådgiver

Klageren anfører, at kommunen har haft kendskab til helårsbeboelsen, da kommunen har haft en fast socialrådgiver på pladsen. Kommunen oplyser, at der siden 2017 er foretaget opsøg på campingpladsen via en opsøgende medarbejder.

Planklagenævnet finder ikke grundlag for at antage, at kommunen har haft en socialrådgiver tilknyttet campingpladsen tidligere end 2017.

Registreringer i Folkeregisteret (CPR)

Et opslag foretaget af Sekretariatet for Planklagenævnet den 31. august 2021 viser, at et antal personer har registreret folkeregisteradresse på campingpladsen, og at flere af disse havde haft adresse på campingpladsen i flere år på tidspunktet for Køge Kommunes påbud. Opslaget viser endvidere, at der siden 2010 er foretaget et stort antal registreringer af folkeregisteradresser på campingpladsen, og at adskillige af disse har haft adresse på campingpladsen i flere år.

Planklagenævnet bemærker, at der ikke i sommerhusloven eller campingreglementet er en bestemmelse svarende til planlovens § 51 a, hvorefter kommunen hvert år skal påbyde enhver, der er registreret i CPR med bopæl i en bolig i et sommerhusområde, som den pågældende ikke lovligt kan anvende til helårsbeboelse, at fraflytte boligen og dokumentere dette.

Klageren har efter det oplyste bl.a. via advokat været i løbende dialog med kommunen siden kommunen meddelte det oprindelige påbud.

Planklagenævnets vurdering

Planklagenævnet finder ikke, at kommunen fra sagen påbegyndes over for klageren den 27. april 2017 til udstedelsen af det påklagede påbud har udvist passivitet i et sådant tidsrum eller på en sådan måde, der kan medføre, at retten til håndhævelse er fortabt. Nævnet lægger herved vægt på, at kommunen, som sagen er oplyst, har fulgt op på varsler inden for rimelig tid og dermed ikke har givet klageren grund til at tro, at forholdet ikke ville blive håndhævet.

Et flertal på 10 medlemmer (Helle T. Anker (formand), Ulf K. Hansen, Peter Buhl, Flemming Damgaard Larsen, Jonas V. K. Nielsen, Keld Sørensen, Torsten S. Pedersen, Henrik Stjernholm, Helle Søeberg og Flemming Thornæs) finder ikke, at der i sagen er grundlag for at fastslå, at kommunen forud for 2017, havde eller burde have haft en sådan viden om helårsbeboelsen på pladsen, at hensynet til klagerens forventning om, at forholdet ikke ville blive krævet lovliggjort, vejer tungere end hensyn til håndhævelsesinteressen i sagen. Flertallet lægger herved vægt på, at helårsbeboelsen er sket i strid med pladsens udlejningstilladelse, hvilket ejeren af pladsen ikke kan have været i tvivl om, at kommunen ikke har pligt til at føre løbende tilsyn med, om tilladelsen overholdes, og at kommunen ikke har pligt til at gennemgå og sammenholde CPR-registreringer med den tilladte brug af adressen.

Flertallet finder heller ikke, at der alene i kraft af lang tids forløb frem til indledning af håndhævelsessagen i april 2017 er tale om forhold, der i sig selv kan have givet klageren en berettiget forventning om, at forholdet ikke ville blive krævet lovliggjort. Flertallet lægger herved vægt på, at klageren har vidst, at det ikke var tilladt efter udlejningstilladelsen at have helårsbeboelse på pladsen. Endvidere må der lægges vægt på, at der er tale om en håndhævelsesinteresse af en vis styrke.

Et mindretal på 1 medlem (Jan Woollhead) finder, at der i sagen er grundlag for at fastslå, at kommunen forud for 2017, havde eller burde have haft en sådan viden om helårsbeboelsen på pladsen, at hensynet til klagerens forventning om, at forholdet ikke ville blive krævet lovliggjort, vejer tungere end hensyn til håndhævelsesinteressen i sagen. Mindretallet lægger herved vægt på, at det fremgik af CPR-registreringer, at der i en længere årrække boede mange mennesker på pladsen, heraf flere i en længere periode.

Mindretallet finder, at kommunen med de mange antal beboere i området, der har været opført i folkeregistreret, måtte have været opmærksom på, at der i en længere periode var en ikke lovlig beboelse på campingpladsen. Samtidigt har kommunen åbenbart ikke ført et tilstrækkeligt tilsyn med campingpladsen, jf. campingreglementets §19.

Dette betyder efter mindretallets opfattelse, at kommunen ikke kan kræve håndhævelse (fracflytning) i forhold til de beboere, der er registeret med adresse på pladsen før den 27. april 2017. Det betyder derimod ikke, at kommunen ikke for fremtiden kan sikre, at pladsen ikke anvendes af nye helårsbeboere.

3. Planklagenævnets afgørelse

Planklagenævnet ophæver Køge Kommunes afgørelse af 19. december 2018 om lovliggørelse af beboelse samt oplag på campingplads [A1], 4140 Borup, idet nævnet dog ikke kan give medhold i klagen om, at Køge Kommune har fortabt retten til at kræve forholdet lovliggjort.

Planklagenævnet gør opmærksom på, at såfremt kommunen behandler sagen igen, skal kommunen overveje, hvorvidt kommunen har pligt til at partshøre beboerne på campingpladsen, jf. forvaltningslovens § 19.

Afgørelsen er truffet af nævnet, jf. § 4, stk. 2, i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.[8] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales. Beløbet vil blive overført til indbetalerens NemKonto inden for ca. en måned.

[1] Naturklagenævnets afgørelse af 26. januar 2005, j.nr.: 03-222/250-0002.

[2] Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 med senere ændringer.

[3] Nu § 51, stk. 3.

[4] Bekendtgørelse nr. 319 af 28. marts 2019 om tilladelse til udlejning af arealer til camping og om indretning og benyttelse af campingpladser.

[5] Lovbekendtgørelse nr. 949 af 3. juli 2013 om lov om sommerhuse og camping m.v. med senere ændringer.

[6] Vejledning nr. 9426 af 2. juli 2020 om campingreglementet, afsnit 1.1.

[7] Vejledning nr. 9426 af 2. juli 2020 om campingreglementet, afsnit 16.1.

[8] Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

Sag:

20/07712

Dato:

22. december 2021.

Emner:

Sommerhusloven ...

Planklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/planklagenævnet/>) • Nævneshus • Toldboden 2 •
8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • Plan@naevneneshus.dk (<mailto:Plan@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/pkn-naevneneshus-dk>)